

A watercolor illustration of a wooden cart filled with yellow flowers, positioned on a path. The background is filled with lush green foliage and a blue sky. The cart has a wooden body and large, spoked wheels. The overall style is soft and artistic.

BETTY NEELS

Kaheldav abielu

Originaali tiitel:
Betty Neels
The Doubtful Marriage
2013

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Maili Tangsoo
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 1987 by Betty Neels.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

R04425023
ISBN 978-9949-87-073-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee

Esimene peatükk

Ooteruum oli täis ja lõhnas märgade vihmamantlite ja vanahärra Stokesi eukalüptiga köhapastillide järele; mehel oli krooniline bronhiit ja ta tohterdas ennast mitmesuguste apteegist saadud ravimitega, kuni viimaks alla andis ja arsti juurde läks. Härra istus ja pörnitses inimesi enda ümber, jälgides samal ajal rohelist tuld arstikabineti ukse kohal – tema oli järgmine.

Kuid kui tuli muutus, jäi see vilkuma – see oli signaaliks, et neiu, kes istus nurgas oleva laua taga, peab minema kabinetti. Kutsele alludes tõusis noor naine kiirustamata püsti, teades, et onu Thomas tahab teda proua Spinksi venooset haavandit kontrollima. Neiu naeratas sisenedes arstile, naeratas ka tema patsiendile ja juhatas daami kardinatega varjatud kabiini, mis asus onu laua taga. Proua Spinks sättis oma koguka persooni toolile ning sirutas jala pingile.

„Kiire tänasel hommikul,“ kommenteeris proua. „Me hoiame teid liikvel, kas pole, kullake?“

Neiu kummardus daami jala kohale, tegeldes sellega hoolivalt ja õrnalt. Ta oli väga ilus noor naine kastanpruunide juuste, suurte pruunide silmade, sirge nina ja täidlase suuga. Ta kandis valget kitlit, millel oli hõbedase pandlaga sinine vöö, ja kui neiu püsti tõusis, oli näha, et ta on ka pikk ja suurepärase vormidega.

Ta vastas meeldival toonil: „Oh, ma arvan, et doktor ja mina ei teaks, mida endaga muidu peale hakata. Millal te tagasi tulete, proua Spinks?“

Neiu aitas daami jalule ja juhatas ta nende selja taga asuvast uksest välja, korrastas kabiini ning läks tagasi kabinetti, kus tema onu tegeles härra Stokesiga. Seal polnud tal midagi teha; härra Stokes oli vaevu poolel teel oma kaebuste närvilise loendamise ja onu Thomas kuulas meest kannatlikult – nagu alati.

Ooteruumis jälgisid neidu tosin silmapaari, kui ta taas laua juurde läks. Doktori vennatütar oli külas elanud juba väikesest tüdrukust peale; nad kõik tundsid teda hästi. Ta oli kasvanud kenaks nooreks daamiks, mõtlesid nad, ja on justkui üks nende hulgast, hoolimata neist aastatest Londoni haiglas, kuhu ta oli väljaõppele läinud. Tal oli viimane aeg abielluda; tema ja mõisniku ainus poeg olid viimase aasta või kaks kurameerinud ja kuigi mees viibis sageli kodust eemal, oli neil piisavalt aega, et teineteist tundma õppida. Vähemalt niimoodi rääkisid külanaised. Neil olid sellistes asjades vanamoodsad vaated – aasta või nii, et tutvuda, veel aasta kihluseks ja seejärel korralikud pulmad kirikus, koos töotuste ja pruutneitsitega. Midagi vähemat polnud vastuvõetav.

Matilda naeratas neile kõigile mittemidagiütlevalt, vaatas läbi patsientide kaarte ja luges ootajaid kokku. Kui härra Stokes oma nurisemist üsna pea ei lõpeta, siis venib hommikune vastuvõtt väga pikale ja see tähendab, et ta onu hommikune ringkäik jääb veelgi hilisemaks, mis viiks paratamatult alla kugistatud võileibade ja tassi kohvini enne pärastlõunast vastuvõttu. See ei teinud onule üldse head; mees töötas liiga palju ja tegi pikki tunde ning just hiljuti oli Matilda tema pärast muretsema hakanud. Onu Thomas polnud enam noor ja ta oli ainus, kes neiu selles maailmas veel alles; mees oli olnud talle isa ja ema eest alates päevast, mil Tilly pärast vanemate surma autoõnnetuses tema juurde elama läks.

Härra Stokes tuli välja, ise jätkuvalt pomisedes, ja Matilda juhatas järgmise patsiendi sisse.

Lõpuks oli ooteruum tühi ja neiu pistis pea üle kabineti uksele. „Kohv on puhkeruumis, onu. Mina koristan, kuni sa oma ringkäigul oled.“

Onu istus oma laua taga – väsinud eakas mees, lühike, jässakas ning peaaegu kiilas, tal olid rõõmsameelne pontsakas nägu ja helesinised silmad.

„Kiire hommik, Tilly.“ Onu tõusis aeglaselt. „Veel paar kuud, siis tuleb kevad ning meil pole enam midagi teha.“

„Oleks see vast päev! Kuid peagi läheb kergemaks – jaanuar ja veebruar on alati kiired, kas pole?“ Ta juhatas meest õrnalt ukse poole. „Joome kohvi, enne kui see külmaks läheb. Kas sa tahaksid, et sõidutaksin sind? Ma saan kümne minutiga koristatud.“

„Kindlasti mitte – nagunii on peaaegu kõik visiidid siinsamas külas. Kas sul on nimekiri? Proua Jenkinsilt võib tulla kõne – sünnitustähtaeg saabub.“

Nad istusid teine teisele poole kaminatuld ja Tilly valas kohvi. Ruum oli mugav, ehkki räsitud, kuid laua-hõbe vanaaegsel puhvetkapil läikis ja mööbel oli korralikult poleeritud. Kui ta kohvikannu tagasi pani, astus sisse vanem hallipäine naine.

„Ma lähen lihuniku juurde,“ märkis naine. „Paar lambalihatükki, preili Matilda, ja kena neerupuding homseks?“

„Kõlab võrratult, Emma. Ma tulen sulle appi kohe, kui olen kabineti ära korrastanud.“ Kui Emma minema tõttas, lisas Matilda: „Ma ei tea, kuidas me ilma Emmata hakkama saaksime, onu. Ma ei suuda elu ilma temata ettegi kujutada.“ Mis ei olnud üllatav, sest Emma oli onu majapidajanna juba siis, kui neiu mehe juurde elama läks.

Neiu täitis uuesti onu Thomase kohvitassi ja istus tagasi toolile, tõmmates jalad enda alla ja planeerides, mida ta aias tegema hakkab, kui ilmad veidi soojemaks muutuvad.

„Kuidas oleks...“ alustas Tilly, kuid mees katkestas teda.

„Ma unustasin sulle öelda, sain kirja kelleltki, kes oli St. Juddis samal ajal kui mina – oh, see oli vast kümme aastat tagasi. Ta oli sel hetkel mu intern – võrratu sell ja väga nutikas. Me oleme sellest ajast peale hoidnud põgusat sidet, kuid me pole kohtunud; ta on hollandlane ja tal on vist Hollandis praksis, kuigi külastab Inglismaad üpris sageli. Ta on praegugi Londonis ja tahtis

teada, kas võib helistada ja minuga kohtuda. Helistasin talle eile õhtul ja kutsusin ta nädalavahetuseks siia.“

See oli tema onu vaba nädalavahetus ja Matilda oli hellitanud paari ideed, mida nad selle jooksul teha võiksid. Nüüd aga olid nad koormatud mingi vanaladase välismaalasega, kes ootab rikkalikku hommi-kusööki ja tahab tee asemel kohvi. Matilda, kes kogu oma kahekümne kuue eluaasta jooksul polnud Suurbritanniast jalgagi välja tõstnud, kaldus arvama, et kõik eurooplased on ühe puuga löödud.

Ta ütles kiirustades: „See oleks su jaoks hea, onu. Ma sean toa valmis. Millal sa teda ootad?“

„Homme, pärast lõunat. Reedene kliinik ei tohiks liiga täis olla – siiani pole palju aegu kirja pandud, eks ole? – ja ma olen pärast seda vaba. Sa saad tema meelt lahutada, kui ma hõivatud juhtun olema.“ Ta lisas veidi ärevana: „Ta on tore sell.“

„Ma valmistan mõned kakukesed,“ lausus Matilda. Neerupuding ei sobiks kindlasti; teisalt aga võiks ta lihunikku juurest läbi lipsata ja võtta rohkem lihalõikeid... Spargelkapsas ja porgandid, mõtiskles naine vaikselt, ja koored kartulid; oli ka piisavalt palju rabarbereid, et pirukat teha. Nad võiksid hoopis laupäeval veiseliha süüa, mitte pühapäeval; ehk mees lahkub pühapäeva hommikul. „Kas ta teab seda Inglismaa piirkonda, onu?“

„Ma ei usu. See oleks hea vaheldus Londonist.“

Noor naine jäi peagi omapäi, et valmistada külalise jaoks ette vana ja ruumika maja üks magamistubadest ning minna kööki, et öelda ka Emmale.

„Hollandlane?“ päris Emma ja tegi oma järeldused. „Välismaalasest härrasmees; ilmselt on tal veidrad kombed.“

„Noh, ta ei tohiks liiga halb olla,“ arvas Tilly, „kui ta käib Londonis üsna tihti; ja onu ütles; et käib. Ma lähen ning tõmban mõned porrulaugud üles, eks?“ Matilda tõmbas selga vana jope, mis rippus köögiukse taga. „Võtan ühtlasi ka mõned õunad – me võiksime õunakrõbedikku süüa...“

Tagasi jõudes vaatas ta üle ooteruumi ja kabineti, tegi kindlaks, et tuba on onu külalise jaoks valmis, ning läks alla kööki, et olla abiks lõunasöögi valmistamisel.

See oli järgmisel päeval pärast hommikust vastuvõttu, kui telefon helises. Helistas härra Jenkins ja mehe hääl kõlas ärevalt.

„Asi on prouas, laps hakkab tulema ja ta hakkab närviliseks muutuma.“

See oli härra Jenkinsi neljas laps; onu Thomas ei jõua veel tagasi, vähemalt mitte poole tunni jooksul, ja Jenkinsite talu asus külast väljas. Tillyle tundus, et härra Jenkins kõlas sama ärevana kui tema nainegi.

„Arst viibib eemal,“ ütles ta rahustavalt. „Ma hüppan rattale ja tulen vaatama, eks? Jätan onule teate – ta ei tohiks kaua ära olla.“ Matilda kuulis kõnet lõpetades härra Jenkinsi tugevat kergendusohet.

Tilly luges Emmale sõnad peale, et naine annaks sellest telefonikõnest onule teada kohe, kui ta koju saabub, seejärel võttis neiu oma ämmaemandakoti, pani kulunud jope taas selga ja sõitis läbi küla tallu.

See on väga erinev haigla kliiniliselt puhtast sünnitusruumist, mõtles ta, kui astus sooja kööki, mis oli segadust täis. Härra Jenkins oli kummargil pliidil oleva keeva paja kohal, arvates, et kuna vee keetmine on filmides tavaline praktika, siis on see järelikult õige tegevus.

„Tere,“ ütles Tilly rõõmsameelselt. „Kas ta on voodis ülemisel korrusel?“

Mees noogutas. „Ta on tubli. Hea, et lapsed on vanaema juurde läinud.“

„Ma lähen üles, eks?“ Naine läks koridori lõpus asuvas trepist üles ja koputas uksele, mis oli pooleldi avatud. Proua Jenkins istus voodil, näides murelik.

Proua tundus rõõmsam, kui nägi Tillyt, kes asetas oma koti maha ja istus tema kõrvale, pani käe lohutades naise ümber ning küsis rahulikult toonil asjakohaseid küsimusi.

Peagi lausus neiu: „Nii, ma ei usu, et enam kaua läheb – kas ma vaatan? Ja kuidas oleks, kui heidaksite voodile?“

Kopsakas poisipõnn karjus kõrípõhjast kohe, olles selleks imetusväärsest kiiresti elujõudu kogunud. Doktor, kes saabus ehk kümme minutit hiljem, teatas, et laps on suurepärase tervisega, ta jäi rahule ka proua Jenkinsi seisundiga ja märkis, et võib Tilly patsiendi heaoluks sinna jätta, seejärel lahkus arst taas, et minna visiidile oma viimaste patsientide juurde.

Kell oli peaaegu üks, kui Matilda oli proua Jenkinsi üle vaadanud, lapse vannitanud, koos uhkete

vanematega teed rüübanud ja tagasi oma ratta selga saanud. Proua Jenkinsi õde pidi kohe varsti sinna jõudma ja patsient on siis heades kätes.

„Näeme õhtul,“ hõikas Tilly ja kihutas mööda rada minema.

Koju jõudes oli ta natuke räsitud; õues puhus tugev tuul ja sadas külma vihma, millest tal polnud rattaga sõites pääsu. Neiu toetas ratta vastu seina köögiukse kõrvale ja ruttas majja, lükates kiirustades kingad jalast ja avades mantlinööpe.